

Midnattsrosen

Lucinda Riley

Midnattsrosen

Oversatt av Benedicta Windt-Val

CAPPELEN DAMM

Lucinda Riley
Originalens tittel: *The Midnight Rose*
Oversatt av Benedicta Windt-Val

Copyright © Lucinda Riley, 2013

Norsk utgave:
© CAPPELEN DAMM AS, 2014
© J.W. Cappelens Forlag AS 2014 / © N.W. Damm & Søn AS 2014

ISBN 978-82-02-43189-1

1. utgave, 1. opplag 2014

Sats: Type-it AS
Trykk og innbinding: UAB PRINT-IT, Litauen 2014

Satt i 9,5/12 og trykt på 70 g Munken Print Cream 1,5.

Materialet i denne publikasjonen er omfattet av åndsverklovens bestemmelser. Uten særskilt avtale med Cappelen Damm AS er enhver eksemplarframstilling og tilgjengeliggjøring bare tillatt i den utstrekning det er hjemlet i lov eller tillatt gjennom avtale med Kopinor, interesseorgan for rettighetshavere til åndsverk.

Utnyttelse i strid med lov eller avtale kan medføre erstatningsansvar og inndragning, og kan straffes med bøter eller fengsel.

www.cappelendamm.no

Til Leonora

*«La mine tanker komme til deg når jeg er borte,
som den siste hildringen av solnedgangen på randen til stjerne-
klar stillhet.»*

Rabindranath Tagore, *Stray Birds*

Prolog

Darjeeling, India

Februar 2000

Anahita

Jeg er hundre år gammel i dag. Ikke bare har jeg klart å overleve et århundre, men jeg har også sett et nytt årtusen begynne.

Idet daggryet bryter frem og solen er på vei opp over Mount Kanchenjunga utenfor vinduet mitt, ligger jeg her på puten og smiler for meg selv over det fullstendig latterlige ved tanken: Hvis jeg hadde vært et møbel, en elegant stol, for eksempel, ville jeg fått merkelappen antikk. Jeg ville blitt polert, restaurert og vist frem med stolthet som en vakker gjenstand. Dessverre er ikke det tilfellet med kroppen min, for den har ikke modnet med alderen som et stykke vakker mahogni. I stedet har den forfalt til en slunken striesekk som inneholder en samling knokler.

Hvis det skulle finnes noen form for verdifull «skjønnhet» i meg, ligger den skjult dypt inne i meg. Det er visdommen fra hundre år tilbrakt på denne jorden, og et hjerte som har banket i jevnt akkompagnement til enhver tenkelig menneskelig følelse og adferd.

For hundre år siden, på nettopp denne dagen, gjorde foreldrene mine det alle indere har for vane – de konsulterte en astrolog for at han skulle fortelle dem hvilken fremtid som ventet det nyfødte pikebarnet deres. Jeg tror jeg fremdeles har sannsigerens spådommer for livet mitt blant de få av min mors eien-deler jeg har beholdt. Jeg husker han sa at jeg ville få et langt liv, men jeg er klar over at den gangen i 1900 regnet foreldrene mine med at det betydde at jeg, med gudenes hjelp, ville leve til jeg kom opp i femtiårene.

Jeg hører en forsiktig banking på døren. Det er Keva, min trofaste tjenestepike, væpnet med et brett med English Breakfast-te og en liten mugge kald melk. Å drikke te på den engelske måten er en vane jeg aldri har klart å legge av meg, selv om jeg har bodd i India – for ikke å snakke om Darjeeling – de siste åtteogsytti årene.

Jeg svarer ikke på Kevas banking, for akkurat denne morgenen foretrekker jeg å være alene med tankene mine en stund til. Keva har utvilsomt lyst til å snakke om dagens begivenheter, hun er sikkert ivrig etter å få meg opp av sengen og vasket og kledd før familien min begynner å ankomme.

Idet solen begynner å jage vekk skyene som skjuler de snødekte fjelltoppene, ransaker jeg den blå himmelen etter det svaret jeg har bønnfalt høyere makter om å gi meg hver morgen gjennom de siste åtteogsytti årene.

Vær så snill, gi meg svaret i dag, ber jeg gudene, for hver eneste time som har gått siden jeg sist så barnet mitt, har jeg visst at han fremdeles puster et sted på denne planeten. Hvis han var død, ville jeg visst om det i det øyeblikket det skjedde, slik jeg har gjort med alle de menneskene i livet mitt som jeg har vært glad i, når de har gått ut av dette livet.

Tårene fyller øynene mine, og jeg snur hodet mot nattbordet for å granske det ene fotografiet jeg har av ham, en toåring som sitter i fanget mitt og smiler som en liten engel. Jeg fikk det av min venninne Indira, sammen med dødsattesten hans, bare noen uker etter at jeg hadde fått nyheten om min sønns død.

Det er et helt liv siden, tenker jeg. Sannheten er at sønnen min også er en gammel mann nå. Han fyller enogåtti i oktober i år. Men selv med *min* fantasi er det umulig for meg å se ham slik.

Besluttsomt snur jeg hodet vekk fra bildet av min sønn, for i dag har jeg fortjent å nyte den feiringen familien min har planlagt for meg. Men på en eller annen måte er det slik at når jeg ser det andre barnet mitt ved alle disse sammenkomstene, og hennes barn og hennes barnebarn, blir den smerten jeg bærer i mitt hjerte forsterket av min sønns fravær, og minner meg om at han aldri har vært med på noen av dem.

Selvsagt tror de at min sønn døde for åtteogsytti år siden, og det har de alltid gjort.

«Ærlig talt, Maaji, du har til og med dødsattesten hans! La ham få hvile i fred nå,» pleier datteren min, Muna, å si med et sukk. «Gled deg over den familien du har i live.»

Jeg kan godt forstå at Muna blir frustrert over meg etter alle disse årene. Og hun har selvfølgelig rett til det. Hun ønsker å være tilstrekkelig, bare hun alene. Men et tapt barn kan aldri erstattes i en mors hjerte.

I dag skal datteren min få sin vilje. Jeg skal sitte i stolen min og glede meg over synet av det dynastiet jeg har gitt opphav til. Jeg skal ikke plage dem med fortellingene mine om Indias historie. Når de ankommer i de raske, vestlige jeepene sine, og barna deres leker med de batteridrevne dingsene sine, skal jeg ikke minne dem på at Indira og jeg tok oss opp de bratte stigningene rundt Darjeeling til hest, at elektrisitet og vann var ukjent i de fleste hjem på den tiden, eller at jeg glupsk kastet meg over en hvilken som helst medtatt bok jeg kunne få tak i. De unge blir irritert over historier om fortiden – de vil helst bare leve i nåtiden, akkurat som jeg selv ville den gangen jeg var ung.

Jeg kan forestille meg at de fleste i familien min ikke ser frem til å fly over halve India for å besøke oldemoren sin på hundreårsdagen hennes, men kanskje er jeg for hard mot dem. De siste årene har jeg grublet en god del på hvorfor de unge tilsynelatende føler seg ille til mote når de er sammen med gamle – de kunne lære så mange ting av oss som de har bruk for å kjenne til. Og jeg har kommet frem til at dette ubehaget deres stammer fra det faktum at vi i vår skrøpelige fysiske tilstand gjør det klart for dem hva de selv har i vente en gang i fremtiden. I all sin styrke og skjønnhet ser de bare hvor svekket de selv kommer til å bli en vakker dag. De vet ikke hva de kommer til å vinne.

Hvordan skal de kunne se inn i oss? Forstå at sjelen deres kommer til å vokse, at impulsiviteten deres vil bli temmet og at de egoistiske tankene deres vil bli sløret gjennom mange års erfaringer?

Men jeg aksepterer at dette er naturens orden, i all dens strå-

lende, kompliserte mangfold. Jeg har sluttet å sette spørsmålstegn ved det.

Da Keva banker på døren for annen gang, slipper jeg henne inn. Mens hun snakker til meg på flytende hindi, nipper jeg til teen min og memorerer navnene på de fire barnebarna mine og de elleve oldebarna mine. Når man er hundre år gammel, vil man i det minste gjerne bevise at man fremdeles er ved sine fulle fem. De fire barnebarna min datter har gitt meg, har alle utviklet seg til selv å bli vellykkede og kjærlige foreldre. De blomstret i den nye verden som uavhengigheten fra britene brakte til India, og barna deres har ført suksessen enda lenger. Så vidt jeg kan huske, har minst seks av dem etablert sine egne bedrifter eller skaffet seg en eller annen yrkesutdannelse. Jeg er egoistisk nok til å ønske at en av mine etterkommere skulle ha interessert seg for medisin og fulgt i mine fotspor, men jeg innser at jeg ikke kan få alt.

Mens Keva hjelper meg ut på badet for å vaske meg, tenker jeg at familien min har hatt en blanding av flaks, dyktighet og familieforbindelser på sin side. Og at mitt elskede India antagelig må vente et århundre til før de millionene som fremdeles sulter i gatene der, oppnår å få dekket et minimum av sine grunnleggende menneskelige behov. Jeg har gjort mitt beste for å hjelpe i årenes løp, men jeg innser at min innsats bare er en dråpe i havet sammenlignet med en brølende tidevannsbølge av fattigdom og elendighet.

Jeg sitter tålmodig mens Keva kler meg i den nye sarien – en fødselsdagsgave fra Muna, datteren min – og bestemmer meg for at jeg ikke vil tenke disse dystre tankene i dag. Jeg har gjort mitt beste for å forbedre disse livene som har kommet i berøring med mitt, og jeg må være tilfreds med det.

«Du ser nydelig ut, fru Chavan.»

Jeg ser på meg selv i speilet og vet at hun lyver, men jeg setter stor pris på at hun gjør det. Fingrene mine stryker over perlene som har ligget rundt halsen min i nesten åtti år. I testamentet mitt har jeg etterlatt dem til min datter Muna.

«Datteren din kommer klokken elleve, og resten av familien en time senere. Hvor skal jeg plassere deg til de kommer?»

Jeg smiler til henne og føler meg omtrent som en maho-

gnistol. «Du kan sette meg ved vinduet. Jeg vil se på fjellene mine,» sier jeg. Hun hjelper meg opp, styrer meg varsomt bort til lenestolen og setter meg ned.

«Er det noe mer jeg kan bringe deg, frue?»

«Nei. Ta deg en tur ut på kjøkkenet og sørg for at denne kokken vår har lunsjmenyen under kontroll.»

«Ja, frue.» Hun tar bjellen fra nattbordet og setter den ved siden av meg før hun stillferdig går ut av rommet.

Jeg vender ansiktet mot sollyset som begynner å strømme inn gjennom det store panoramavinduet i bungalowen min her øverst på bakketoppen. Mens jeg sitter der og slikker sol som en katt, tenker jeg på vennene som allerede har forlatt denne verden, og som ikke kan delta i feiringen min i dag. Indira, min kjæreste venn, døde for over femten år siden. Jeg må tilstå at det var ett av de få øyeblikkene i mitt liv da jeg brøt sammen og gråt ukontrollert. Selv min hengivne datter kunne ikke leve opp til den kjærligheten og det vennskapet Indira viste meg. Hun var selvopptatt og lettsindig til det øyeblikket hun døde, men hun var alltid der når jeg trengte henne mest.

Jeg kikker bort på skatollet som står i alkoven overfor meg, og jeg kan ikke la være å tenke på det som ligger skjult i den låste skuffen der. Det er et brev, og det er på mer enn tre hundre sider. Det er skrevet til min elskede sønn, og det forteller historien om mitt liv helt fra begynnelsen. Etter hvert som årene gikk, begynte jeg å engste meg for at jeg skulle glemme detaljene, at de ville bli uskarpe og kornete i hukommelsen min, som en rull med stumfilm i svart og hvitt. Hvis min sønn er i live, slik jeg tror til denne dag, og hvis han noen gang skulle komme tilbake til meg, ville jeg være i stand til å overrekke ham historien om moren hans og hennes evige kjærlighet til sitt tapte barn. Og årsakene til at hun hadde vært nødt til å forlate ham ...

Jeg begynte å skrive da jeg var middelaldrende, for da trodde jeg at jeg kunne bli hentet hjem når som helst. Der har det ligget i nesten femti år, urørt og ulest, for han kom aldri for å finne meg, og jeg har fremdeles ikke funnet ham.

Ikke engang datteren min kjenner historien om mitt liv før hun kom til verden. Noen ganger får jeg dårlig samvittighet

fordi jeg aldri har fortalt henne sannheten. Men jeg tror det er nok at hun har fått oppleve min kjærlighet, når broren hennes ble berøvet den.

Jeg kikker på skatollet og ser for meg bunken med gulnet papir som ligger i det. Og jeg ber gudene om veiledning. Jeg er livredd for at det skal falle i gale hender når jeg dør, noe jeg jo garantert kommer til å gjøre snart. Jeg overveier et øyeblikk om jeg kanskje skal tenne opp i kaminen og be Keva om å brenne papirene. Men nei – jeg rister instinktivt på hodet. Jeg ville aldri klare å gjøre det, for tenk om jeg finner ham! Det er fremdeles håp. Jeg har tross alt levd i hundre år, hvem sier at jeg ikke kan leve i ti år til?

Men hvem skal jeg betro dem til i mellomtiden, bare for sikkerhets skyld ...?

Jeg gjennomgår hele familien i tankene, generasjon for generasjon. For hvert navn lytter jeg etter veiledning. Og så stopper jeg opp ved navnet til et av oldebarna mine, en gutt.

Ari Malik, eldste barn av min eldste dattersønn, Vivek. Jeg må le litt da jeg kjenner at det går kaldt nedover ryggen på meg – tegnet jeg har fått fra dem der oppe, som forstår så mye mer enn jeg noen gang kommer til å gjøre. Ari, det eneste medlemmet av familien vår som er blitt velsignet med blå øyne. Bortsett fra mitt elskede, tapte barn.

Jeg konsentrerer meg hardt for å huske detaljene om ham – og jeg trøster meg med at selv et menneske som var bare halvparten så gammel som meg, og som hadde elleve oldebarn, ville ha problemer med å huske alt om dem. Og dessuten er de spredt ut over hele India nå for tiden, og jeg ser dem sjelden.

Vivek, Aris far, er den mest økonomisk vellykkede av barnebarna mine. Han har alltid vært flink, men også litt kjedelig. Han er ingeniør, og han har tjent nok til å skaffe sin kone og sine tre barn et svært så behagelig liv. Hvis jeg ikke husker feil, er Ari utdannet i England. Han har alltid vært en gløgg liten fyr, men jeg er ikke helt sikker på hva han har gjort etter at han var ferdig med skolegangen. Det skal jeg finne ut i dag, avgjør jeg. Jeg skal holde øye med ham. Og jeg er sikker på at det vil bli klart for meg om intuisjonen min har rett.

Jeg føler meg roligere nå når beslutningen er tatt og jeg kanskje har funnet en løsning på dilemmaet mitt, så jeg lukker øynene og gir meg selv lov til å duppe av litt.

«Hvor er han?!» hvisket Samina Malik til mannen sin. «Han sverget på at han ikke ville komme for sent til dette,» tilføyde hun mens hun tok et overblikk over de andre medlemmene av Anahitas store familie, som alle var hjertelig til stede. De sto i klynger rundt den gamle damen i den elegante salongen i bungaloven hennes og overøste henne med gaver og komplimenter.

«Ikke få panikk, Samina,» sa Vivek trøstende til sin kone. «Sønnen vår kommer nok snart.»

«Ari sa at han ville møte oss på stasjonen så vi kunne komme hit sammen som en familie klokken ti ... Jeg sier deg, Vivek, den gutten eier ikke respekt for familien sin, og jeg –»

«Hysj, *pyari*, han er en travel ung mann, og en god gutt også.»

«Tror du det?» spurte Samina. «Jeg er ikke så sikker. Hver gang jeg ringer til leiligheten hans, er det en ny kvinnestemme som svarer. Du vet hvordan det er i Mumbai, byen er full av Bollywood-tøyter og haier,» hvisket hun, for hun ville ikke at noen av de andre i familien skulle overhøre samtalen deres.

«Ja, og sønnen vår er femogtyve år gammel, og driver sin egen virksomhet. Han kan ta vare på seg selv,» svarte Vivek.

«Tjenerne venter på at han skal komme så de kan servere champagnen og utbringe skålen. Keva er bekymret for at bestemoren din skal bli for sliten hvis vi venter stort lenger,» sukket Samina. «Hvis Ari ikke er her om ti minutter, gir jeg beskjed om at de skal fortsette uten ham.»

«Jeg sa jo at det ikke ville bli nødvendig,» sa Vivek og smilte bredt da Ari, yndlingssønnen hans, kom inn i rommet. «Moren din fikk panikk som vanlig,» sa han smilende til Ari og ga ham en god klem.

«Du lovet å komme til stasjonen. Vi ventet en time! Hvor var du?» Samina rynket pannen mot den kjekke sønnen sin,

men hun visste at hun som vanlig kom til å tape kampen mot sjarmen hans.

«Tilgi meg, mamma.» Ari sendte moren et vinnende smil og tok begge hendene hennes. «Jeg ble forsinket, og jeg forsøkte å ringe mobilen din. Men den var slått av, som vanlig.»

Ari og faren smilte megetsigende til hverandre. Saminas manglende evne til å bruke mobilen sin var en stående spøk i familien.

«Men nå er jeg her i hvert fall,» sa han og kikket rundt på resten av klanen. «Har jeg gått glipp av noe?»

«Nei, og oldemoren din har vært så travelt opptatt med resten av familien, så vi får håpe hun ikke har oppdaget at du var forsinket,» svarte Vivek.

Ari snudde seg og så gjennom forsamlingen av sine egne familiemedlemmer på matriarken som hadde sendt genene sine som usynlige tråder videre ned gjennom generasjonene. I det samme rettet hun det klare, granskende blikket mot ham.

«Ari! Så du har omsider tenkt å slutte deg til festen.» Hun smilte. «Kom og gi oldemoren din et kyss.»

«Bestemoren din fyller kanskje hundre i dag, men hun går ikke glipp av noen ting,» hvisket Samina til Vivek.

Anahita strakte de skrøpelige armene ut mot Ari, og mengden av slektninger trakk seg til side mens alle øyne i rommet ble rettet mot ham. Ari gikk bort til henne og knelte ned foran henne, viste sin respekt med et dypt *pranaam* og ventet på hennes velsignelse.

«Nani!» Han hilste henne med det hengivne kjæleavnet som alle barnebarna og oldebarna hennes brukte. «Unnskyld at jeg kommer så sent. Det er en lang reise fra Mumbai,» forklarte han.

Da han løftet hodet, oppdaget han at øynene hennes boret seg inn i ham på den underlige måten de alltid gjorde, som om hun bedømte sjelen hans.

«Det gjør ikke noe,» sa hun, og de innskrumpede, spinkle fingrene strøk over kinnene hans med den lette berøringen fra en sommerfuglvinge. «Skjønt,» hun senket stemmen til en hvisking så bare han kunne høre henne: «Jeg finner det alltid nyttig

å sjekke at jeg har stilt vekkerklokken riktig kvelden før.» Hun blunket stjålet til ham og gjorde tegn til at han skulle reise seg. «Du og jeg kan snakke sammen senere. Jeg ser at Keva er ivrig etter å komme i gang med prosedyren.»

«Ja, Nani, selvfølgelig,» sa Ari og kjente at han var rød i kinene da han reiste seg. «Gratulerer med dagen.»

Ari gikk tilbake til foreldrene mens han lurte på hvordanoldemoren kunne vite den eksakte grunnen til at han kom for sent i dag.

Dagen fortsatte som planlagt, og Vivek, som den eldste av Anahitas barnebarn, holdt en rørende tale om det utrolige livet hennes. Champagnen strømmet, tungebåndene løsnet og den eiendommelige spenningen i en familie som er samlet etter å ha vært altfor lenge fra hverandre, begynte å slippe taket. Den naturlige konkurransen mellom slektningene ble mindre skarp i kantene etter hvert som de gjenerobret sine plasser i familiehierarkiet, og de yngste søskenbarna overvant sjenansen og fant felles grunn.

«Se på sønnen din!» kommenterte Muna, Anahitas datter, til Vivek. «Kusinene hans svermer rundt ham som fluer. Det er på tide han begynner å tenke på ekteskap,» tilføyde hun.

«Jeg tviler på om han vil være enig i det,» klaget Samina til svigermoren. «Nå for tiden ser det ut til at unge menn foretrekker å flagre rundt mellom blomstene til de er langt over tredve.»

«Så dere har ikke tenkt å arrangere noe for ham, da?» spurte Muna.

«Selvsagt vil vi gjerne det, men jeg tviler på at han ville gå med på det,» sukket Vivek. «Ari tilhører en ny generasjon, han er herre over sitt eget univers. Han har virksomheten sin og reiser rundt i verden. Tidene har endret seg, mor, og Samina og jeg må la barna våre stå nokså fritt i valget av ektemenn og hustruer.»

«Sier du det?» Muna hevet et øyebryn. «Det er svært moderne av deg, Vivek. Dere to har tross alt ikke hatt det så verst sammen.»

«Det er sant, mor,» nikket Vivek og tok sin kones hånd. «Du gjorde et godt valg for meg.» Han smilte.

«Men vi svømmer mot en umulig strøm,» sa Samina. «De unge gjør som de vil nå for tiden, og de tar sine egne avgjørelser.» Hun kikket bort på Anahita i et forsøk på å skifte samtalemønne. «Det ser ut til at din mor nyter dagen,» kommenterte hun til Muna. «Hun er virkelig et mirakel, et av naturens under.»

«Ja,» sukket Muna, «men jeg er bekymret for henne her langt oppe i åsene, med bare Keva til å ta vare på seg. Det blir så kaldt om vinteren, og det kan ikke være bra for de gamle knoklene hennes. Jeg har bedt henne så mange ganger om å komme og bo hos oss i Guhagar, så vi kan passe på henne. Men det vil hun selvfølgelig ikke. Hun sier at hun føler seg nærmere åndene sine her oppe, og selvfølgelig nærmere fortiden sin også.»

«Den *mystiske* fortiden hennes.» Vivek hevet et øyebryn. «Tror du at du noen gang vil klare å overtale henne til å fortelle deg hvem faren din var? Jeg vet at han døde før du ble født, men detaljene har alltid virket litt vage på meg.»

«Jeg var svært opptatt av det da jeg vokste opp, og jeg husker at jeg plaget henne med spørsmål, men nå ...» Muna trakk på skuldrene. «Hvis hun ønsker å holde på hemmelighetene sine, så får hun bare gjøre det. Hun kunne ikke vært en bedre mor for meg, og jeg vil ikke gjøre henne oppskaket.» Muna kastet et kjærlig blikk bort på moren, og Anahita fanget blikket hennes og vinket henne bort til seg.

«Ja, Maaji, hva er det?» spurte Muna da hun kom bort til moren.

«Jeg er litt trett nå.» Anahita kvalte en gjesp. «Jeg vil gjerne hvile meg. Og om én time vil jeg at du skal hente oldebarnet mitt, Ari, til meg, så jeg kan snakke med ham.»

«Selvfølgelig.» Muna hjalp moren opp og stå og støttet henne gjennom forsamlingen av slektninger. Keva, som alltid holdt seg i nærheten av sin frue, kom bort til dem. «Mor vil gjerne hvile seg litt, Keva. Kan du hjelpe henne til ro?»

«Selvfølgelig. Det har vært en lang dag.»

Muna så etter dem til de var ute av rommet, og gikk tilbake til Vivek og hans kone. «Hun tar seg en hvil, men hun ba om at Ari måtte komme inn til henne om en time.»

«Jaså?» Vivek rynket pannen. «Jeg lurer på hvorfor.»

«Hvem vet hva som rører seg i hodet til min mor?» sa Muna med et sukk.

«Det er best jeg sier fra til ham, for han snakket om at han ville dra snart. Han har visst et forretningsmøte i Mumbai i morgen tidlig.»

«For én gangs skyld får familien komme først,» sa Samina fast. «Jeg skal gå og finne ham.»

Da Ari fikk beskjed av moren om at oldemoren hans ville ha en samtale med ham om en times tid, reagerte han akkurat som faren hadde forutsagt – han ble ikke det minste glad.

«Jeg kan ikke komme for sent til det flyet,» forklarte han. «Du må forstå, mamma – jeg har en forretning å drive.»

«Da skal jeg be faren din gå og fortelle bestemoren sin på hundreårsdagen hennes at det eldste oldebarnet hennes ikke hadde tid til å snakke med henne da hun ba om det.»

«Men mamma ...» Ari så morens barske uttrykk og sukket. «Ja vel,» nikket han. «Jeg skal bli. Unnskyld meg, men jeg må gå og finne et sted her der jeg har dekning på mobiltelefonen så jeg kan ringe og utsette møtet.»

Samina så etter sønnen da han gikk fra henne med blikket oppmerksomt rettet mot mobilen. Han hadde vært et beslutsomt barn helt siden han ble født, og det var ingen tvil om at hun hadde skjemt bort sin førstefødte, slik alle mødre gjorde. Han hadde alltid vært helt spesiell, fra det øyeblikket han slo øynene opp og hun stirret sjokkert på den uventede blåfargen. Vivek hadde ertet henne med det i lange tider og fundert på om hans kone hadde vært utro mot ham. Helt til de besøkte Anahita og hun fortalte at Munas avdøde far også hadde hatt blå øyne.

Ari var lysere i huden enn resten av søsknene sine, og det fremmedartede utseendet hans hadde alltid vakt oppmerksomhet. Det var ingen tvil om at han hadde lagt seg til en viss arroganse etter å ha vært i sentrum for så mye av den gjennom alle sine femogtyve år. Men han ble reddet av sitt elskelige vesen. Av alle barna hennes var det alltid Ari som hadde vært mest kjærlig overfor henne, og han sto alltid parat til å hjelpe henne dersom det oppsto problemer av noe slag. Helt til det øyeblik-

ket da han reiste til Mumbai for å etablere sin egen virksomhet ...

Den Ari som besøkte familien sin nå for tiden, virket hardere og mer selvopptatt enn før, og hvis Samina skulle være ærlig, måtte hun innrømme at hun likte ham mindre og mindre. Hun gikk tilbake til mannen sin mens hun sendte opp en bønn om at dette var en fase som ville gå over.

* * *

«Min sønnesønns sønn kan komme inn nå,» erklærte Anahita da Keva hadde satt henne opp i sengen og ristet opp putene bak hodet hennes.

«Ja, frue. Jeg skal hente ham.»

«Og vi vil ikke forstyrres.»

«Nei, frue.»

«God ettermiddag, Nani,» sa Ari muntert da han kom inn i rommet noen sekunder senere. «Jeg håper du føler deg bedre nå?»

«Ja.» Anahita nikket mot stolen. «Vær så snill å sette deg, Ari. Og jeg beklager at jeg har forpurret forretningsavtalen din i morgen.»

«Nei, kjære deg.» Ari kjente at han rødmet for annen gang den dagen. «Det er ikke noe problem i det hele tatt.» Han merket at hun studerte ham med et gjennomtrengende blikk, og lurte på hvordan det kunne ha seg at hun tilsynelatende leste tankene hans.

«Din far forteller meg at du bor i Mumbai, og at du nå driver en vellykket virksomhet.»

«Vel, jeg ville ikke beskrive den som vellykket akkurat nå,» sa Ari. «Men jeg arbeider svært hardt for at den skal bli det i fremtiden.»

«Jeg ser at du er en ærgjerrig ung mann. Og jeg er sikker på at en dag vil innsatsen din bære frukter, slik som du håper.»

«Takk, Nani.»

Ari så på oldemoren, og hun smilte blekt til ham. «Selvsagt er det ikke sikkert at det kommer til å gi deg den tilfredsstillelsen du håper på. Det er mer ved livet enn jobb og rikdom. Men det er noe du kommer til å oppdage etter hvert,» tilføyde hun.

«Nå, Ari, jeg har noe jeg gjerne vil gi deg. Vil du være så snill å åpne skatollet med denne nøkkelen og ta frem den bunken med papir du finner i det.»

Ari tok nøkkelen fra oldemoren, vred den rundt i låsen og tok ut det aldrende manuskriptet som lå der.

«Hva er dette?» spurte han.

«Det er historien om din oldemors liv. Jeg skrev det med tanke på at min tapte sønn skulle få det. Dessverre har jeg aldri funnet ham.»

Ari så at Anahita fikk tårer i øynene. For mange år siden hadde han hørt faren snakke om denne sønnen som døde som spedbarn i England mens oldemoren hadde vært der under første verdenskrig. Hvis han husket riktig, hadde hun vært nødt til å la ham være igjen der da hun reiste tilbake til India. Slik han forsto det, hadde Anahita nektet å tro at sønnen hennes var død.

«Men jeg trodde ...»

«Ja, jeg er sikker på at du har fått høre at jeg har dødsattesten hans. Og jeg er bare en bedrøvet og kanskje gal mor som ikke er i stand til å akseptere at hennes elskede sønn er gått bort.»

Ari flyttet seg litt nervøst i stolen. «Jeg har hørt den historien,» innrømte han.

«Jeg vet hva familien min mener, og hva du sikkert også mener,» fastslo Anahita rolig. «Men tro du meg, det er flere ting i himmelen og på jorden enn det som kan forklares i et dokument utstedt av mennesker. Det en mors hjerte og sjel forteller henne, kan ikke ignoreres. Og jeg sier deg her og nå at min sønn ikke er død.»

«Jeg tror deg, Nani.»

«Jeg skjønner at du ikke gjør det.» Anahita trakk på skuldrene. «Men det blåser jeg i. Og egentlig er det delvis min egen skyld at familien ikke tror meg. Jeg har aldri forklart dem hva som skjedde den gangen for lenge, lenge siden.»

«Hvorfor ikke?»

«Fordi ...» Anahita så ut av vinduet, på de elskede fjellene sine. Hun ristet svakt på hodet. «Det ville ikke være riktig av meg å fortelle deg det nå. Det står der, alt sammen.» Hun pekte

på papirbunken Ari holdt i hendene. «Når øyeblikket er riktig for deg – og du kommer til å vite det selv når det er det – vil du kanskje lese historien min. Og da kan du selv avgjøre om du skal undersøke den nærmere eller ikke.»

«Jeg skjønner,» sa Ari, men det var ikke sant.

«Det eneste jeg ber deg om nå, er at du ikke deler historien med noen i familien vår før jeg er død. Det er livet mitt jeg legger i dine hender nå, Ari.» Anahita nølte litt. «Min tid her på denne jorden er snart over, det vet du jo.»

Ari så forvirret på oldemoren. Hva var det hun ville at han skulle gjøre? «Du vil altså at jeg skal lese dette og deretter prøve å finne ut hvor sønnen din oppholder seg?» spurte han for å få det hele klart for seg.

«Ja.»

«Men hvor skal jeg begynne?»

«I England, selvfølgelig.» Anahita så på ham. «Du må gå i mine fotspor. Alt du trenger å vite, ligger i hendene dine nå. Og dessuten forteller faren din meg at du driver et slags datafirma. Du av alle mennesker har hele nettingen til disposisjon.»

«Du mener vel nettet?» sa Ari og bet i seg en liten latter.

«Ja. Jeg er sikker på at det ikke vil ta deg mer enn noen få sekunder å finne det stedet der alt begynte,» konkluderte Anahita.

Ari fulgte oldemorens blick ut mot fjellene utenfor vinduet. «Det er et vakkert syn,» sa han i mangel på noe bedre å si.

«Ja, og det er derfor jeg blir her, selv om datteren min ikke liker det. En dag nå snart kommer jeg til å reise oppover, langt over disse fjelltoppene, og jeg ser frem til det. Jeg kommer til å treffe mange mennesker der som jeg har savnet i livet mitt. Men selvfølgelig, slik saken står nå ...,» Anahita så på oldebarnet sitt igjen, «... kommer jeg ikke til å møte den jeg ønsker mest av alt å treffe.»

«Hvordan kan du vite at han fremdeles lever?»

Anahita rettet blikket mot horisonten igjen før hun trett lukket øynene. «Som jeg sa – det står der i historien min, alt sammen.»

«Selvfølgelig.» Ari visste at han ble sendt vekk nå. «Nå skal du få lov til å hvile, Nani.»

Anahita nikket. Ari reiste seg, gjorde en *pranaam* og kysset oldemoren på begge kinnene.

«Adjø. Jeg er sikker på at vi ses snart igjen,» kommenterte han idet han gikk mot døren.

«Kanskje,» svarte hun.

Idet Ari skulle til å forlate rommet, snudde han seg plutselig mot henne igjen, helt instinktivt: «Nani, hvorfor meg? Hvorfor gir du ikke denne historien til datteren din, eller faren min?»

Anahita så på ham. «Fordi, Ari – den historien du holder i hendene dine nå, er kanskje min fortid, men den er også din fremtid.»

Ari følte seg helt utkjørt da han forlot rommet. Han gikk gjennom bungalowen ut til garderobestativet i entréen, der han hadde satt fra seg dokumentmappen. Han stappet de gulnede papirene ned i den og fortsatte inn i salongen. Bestemoren hans, Muna, kom bort til ham med en gang.

«Hvorfor ville hun snakke med deg?» spurte hun.

«Å,» svarte Ari luftig, «hun tror ikke at sønnen hennes er død og vil at jeg skal reise til England for å undersøke saken.» Han himlet med øynene for å understreke ironien i utsagnet.

«Ikke nå igjen!» Muna himlet minst like dramatisk med øynene. «Hør her, jeg kan vise deg dødsattesten. Sønnen hennes døde da han var rundt tre år. Vær så snill, Ari.» Muna la hånden på sønnesønnens skulder. «Ikke bry deg om det. Hun har mast om dette i årevis. Det er dessverre bare en gammel kvinnes fantasier, og det er i hvert fall ikke noe å kaste bort din dyrebare tid på. Ta mitt ord for det. Jeg har hørt på det mye lenger enn deg. Kom nå og ta deg et siste glass champagne sammen med familien din.»

* * *

Ari satt på det siste flyet fra Bagdogra tilbake til Mumbai. Han forsøkte å konsentrere seg om tallene han hadde foran seg, men Anahitas ansikt dukket stadig opp for hans indre blikk. Bestemoren hans hadde sikkert rett når hun påsto at Anahita bare fantaserte. Og likevel var det noe av det oldemoren hadde sagt mens de to var alene – ting hun umulig kunne ha visst om ham, og som hadde gjort ham urolig. Kanskje var det noe i

denne historien hennes ... kanskje han burde ta seg tid til å se igjennom den når han kom hjem.

Selv om klokken hadde passert midnatt da Ari landet på Mumbai Airport, sto Bambi – hans utvalgte for tiden – der i ankomsthallen for å ta imot ham. Resten av natten tilbrakte han på meget behagelig vis i leiligheten sin, som vendte ut mot Arabiahavet, med å utforske den slanke, unge kroppen hennes.

Neste morgen var han allerede for sent ute til det avtalte møtet, og da han skulle pakke de nødvendige dokumentene ned i dokumentmappen, tok han ut manuskriptet Anahita hadde gitt ham.

En dag får jeg sikkert tid til å lese det, tenkte han da han la papirene i den nederste skuffen på skrivebordet sitt og skyndte seg ut av leiligheten.